

MĚSÍČNÍK BUBENEČSKÉ FARNOSTI

ÚNOR 2023 089

GOTHARD

+Bubeneč

Vážení a milí farníci,

Už delší dobu přemýšlím nad tím, zda my křesťané (a nejen u nás v České republice) ještě hájíme a reprezentujeme jednu z nejtěžších a zároveň nejdůležitějších hodnot, které by pro nás měly být charakteristické, a tou je smířlivost, tedy snaha o konsenzus neboli o domluvu. Ty se totiž nedosahují silou a dehonestací protějšku, s nímž nejsme ve shodě, ale naopak ochotou k ústupkům, rezignací na svůj pohled na věc jako na ten nejsprávnější a hledáním něčeho dobrého i na druhé straně. Proto Ježíš své učedníky (tedy i nás) vyzývá, dokonce nám to přímo prikazuje, že svého protivníka máme vyhledat nikoli proto, abychom ho novými argumenty přiměli k tomu, že má uznat naši pravdu, ale abychom se s ním usmířili, a to i tehdy, když nám on sám nějakým způsobem ublížil. A ve svém přikázání jde ještě dál: máme ho milovat tak, že za něj budeme připraveni dát i svůj život. Hodně často si při modlitbě, zejména v našem kostele, kde mám před očima velký kříž s autorem těchto slov, stojící u oltáře, promítám v sobě nejen tyto myšlenky, ale také své vlastní recepty a preferovaná řešení na různé rozmišky a konflikty. Nechci se jako kazatel stavět na jinou stranu, než jste vy, moji posluchači a čtenáři. Chci stát s vámi a mezi vámi jako ten, který někdy až příliš dobře rozumí tomu, jak je přijatelný a úlevný zcela opačný přístup: toho, kdo mi ubližuje, nevyhledávat, záměrně se nesnažit s ním stýkat, a naopak, pokud je to možné, raději se mu vyhýbat, protože tím se logicky vyhýbám i střetu, často nepřijemnému a bolavému. Rozumem i dosavadními zkušenostmi mohu potvrdit, že když se útočnému nebo zlému člověku někdo nepostaví čelem a neporazí ho hned v počátcích jeho útoku, pak je takový

jedinec schopen při každém dalším setkání ubližovat a zraňovat ještě více.

Těžko asi bude mezi námi někdo, kdo by tyto argumenty rozporoval. A tak zcela logicky ve společnosti i v církvi máme vzory v těch silných osobnostech, které to druhému umějí nandat, správně a nejlépe i vtipně a jednou provždy ho odepsat, lidé, kteří nejsou příliš poslušní ani příliš loajální. Ústupek je dnes projev slabosti, konsensus nedostatek přímosti, nebo dokonce zradou na našich nadějích.

Jako bychom zapomínali na to, že Zlý chce vždy porazit druhého, zatímco Dobrý raději obětuje sebe, než aby ublížil druhému. Ježíš jde až do krajnosti Dobra proti Zlu a volá nás, abychom se nebáli ho následovat.

Záleží mi na tom, aby byl na Ukrajině mír. Hodně bych si přál, aby se naše občanská společnost nerozdělovala. Modlím se za jednotu v církvi. Přiznávám se ale, že nevím, jak toho dosáhnout. Před chvílí jsem opět stál a chvíli i klečel před zmíněným křížem a ptal se, zda stačí chtít. Anebo zda pro to mohu, nebo dokonce i mám něco udělat. Modlit se? Určitě ano. Jak často? Ten muž na kříži několikrát řekl, že ustavičně, nejen občas. A co dál? Lze kromě modlitby ještě něco dalšího? Vždyť nejsem součástí (nebo aspoň o něm nevím) žádného sporu v církvi ani v obci, v níž žiju. Ale nejsem náhodou někomu trnem v oku? A naopak, nevadí mi někdo až tak intenzivně, že na něm sotva najdu cokoli dobrého? Nevytanou mi v mysli nějaká konkrétní jména církevních či státních představitelů? Dokázal bych jim podat ruku, přestože s nimi nemusím souhlasit? Najdu na nich něco dobrého a umím mluvit i o nich pozitivně?

Ježíšovo volání po tom, aby bylo hodně těch, kteří ho následují, není pozvánkou ke křtitelnicí, abychom se nechali či někoho nechali pokřtít. Je to naléhavý apel, aby se lidstvo právě skrze nás učilo domlouvat, v případě potřeby ustupovat, zapomínat na způsobené křivdy a konkretizovat lásku i k nepříteli. Zatím to neumím. Ale chci se tomu nadále učit. Nikoli od psychologů ani z internetu. Ale pod křížem. A od toho, který je na něj přibitý.

P. Miler

Duševní zdraví

Seminář se spolu s naší fakultou plně ponořil do zkuškového režimu, a když čtete tyto řádky, tak jsme na jeho pomyslném vrcholu. Znamená to, že také vrcholí období většího psychického vypětí. To přichází pochopitelně se zkouškami, ale také kvůli tomu, že už je to pět měsíců, kdy jsme s pár kratičkými výjimkami stále spolu v malém počtu v částečně uzavřeném prostředí. Nicméně nepředstavujeme si to nějak hororově. Jednak je to přirozené, a hlavně v tom umíme už relativně obstojně chodit, protože se navzájem dobře známe.

Je to tedy jeden z nepřímých způsobů, kterým se sami na sobě učíme pracovat se svým vlastním vnitřním rozpoložením. Přímo k tomu určený pak je cyklus víkendových seminářů, kterých je několik v průběhu celého roku a které jsou vedeny skutečnými odborníky zároveň přicházejícími z církevního prostředí.

Někdy se okolnosti sejdou, že už je toho na někoho opravdu moc. Pro tyto případy máme k dispozici domluvené psychology, ke kterým můžeme anonymně zajít a poradit se. Většinou ale zafunguje už první linie, což jsou naši spirituálové, kteří nás rádi vyslechnou. V neposlední řadě pak existuje také možnost si po domluvě vzít den úplného volna.

K řešení nastalých problémů máme tedy celou škálu nástrojů. Cílem ale není jen přežít a nezbláznit se, ale také poznat, jak funguji já sám se sebou a také v kontaktu s druhými. Vyzkoušet a nalézt způsoby, které mi v budoucnu pomohou. Značná část z nás v průběhu své formace nějaký čas ať už z vlastní iniciativy, nebo z doporučení představených chodila na terapii. Kromě reálné pomoci nám samotným se tak také můžeme seznámit s tím, co mohou terapeuti nabídnout, a jednou někoho potřebného nasměrovat k pomoci.

Hlavně ale každý máme nějakou činnost, která funguje jako duševní detox. Kromě spánku a času stráveného s přáteli, což jsou dvě nenahraditelné metody, to je například sport nebo malování obrazů.

Milí farníci,

moc rád chodívám do místního kunratického domova důchodců. Je to poměrně velký dům spojený se zařízením pečujícím o lidi s Alzheimerovou chorobou. Při Bohoslužbách slova a mších svatých se tam člověk setká s bezprostředností a opravdovostí, které z tamních obyvatel vyzařují.

V průběhu celé liturgie někteří neskrytě reagují na to, co se právě děje, podle pravidla „co na srdci, to na jazyku“. Když jsem tam byl naposledy a po kázání se posadil, do chvíle ticha před přímluvami se ozvalo: „Měli bychom zatleskat.“ Vykouzliho mi to úsměv na tváři. Ale když ten stejný pán po krátké chvilce dodal: „Vždyť na to čeká...“, měl jsem skutečně co dělat, abych se nerozesmál nahlas.

Nevím, co ho k tomu vedlo – snad naučená slušnost vůči nejrůznějším umělcům, kteří do domovů důchodců chodí, aby pak byli po kulturním vystoupení odměněni publikem potleskem díky...

V následujících dnech jsem pak o tom všem ještě několikrát přemýšlel. Nejen, jestli umím dostatečně projevit vděčnost jako oni, ale především jestli jsem před Bohem také opravdový a bez masky či nějaké pózy. Po celý život si totiž z nejrůznějších důvodů (ze strachu, lhostejnosti apod.) a nucení sociálními rolemi vytváříme my lidé masky, kterými před ostatními zakrýváme své chyby a nedokonalosti. A je to vlastně asi i pochopitelné... Nemáme je však i ve vztahu s Bohem?

Pro Boha není samozřejmě nic nemožného. Ale čím dokonaleji před Ním odložíme naše „obraně mechanismy“, tím více se s Ním můžeme sblížit. Přeji to nejen sobě, ale přeji to každému z nás, abychom zažívali s Bohem takový vztah, ve kterém budou naše masky dávány pryč a nové se nebudou vytvářet. Věřím, že pak v takovém vztahu budeme mít i touhu Pánu zatleskat za to, jaké „životní představení“ pro každého z nás připravil.

Komplex budov velvyslanectví České republiky a rezidence velvyslance v Dánsku společně s reprezentačními prostorami velvyslanectví leží v ulici Ryvangs Allé na rozhraní dvou příjemných rezidenčních čtvrtí Kodaně – Østerbro a Hellerupu – v sousedství několika dalších velvyslanectví a sídel některých dánských institucí. Dříve tyto čtvrti se starobylými vzrovnými budovami, nejčastěji pocházejícími z přelomu 19. a 20. století a z prvních dvou desetiletí minulého století, byly oblíbenou lokalitou pro výstavbu zejména letních sídel a statků bohatých Kodaňanů. Dnes se jedná o městské čtvrti tzv. Velké Kodaně.

Původní výstavba, dnešní rezidence velvyslance s reprezentačními prostorami, byla budována v 10. a 20. letech 20. století, dokončena a kolaudována byla v roce 1925. V době jejího vzniku doplňovala rozlehlou obytnou část komplexu rovněž soustava stájí a dalších hospodářských budov, která dnes již nestojí. Na jejím místě byla později, již za vlastnictví České republiky, dobudována budova samotného velvyslanectví a bytový komplex pro zaměstnance velvyslanectví.

Dvoupatrový dům byl původně postaven jako letní sídlo pro rodinu majitele rejdářství a stavitelství námořních lodí M. N. Nielsen. Sídlo navrhl architekt A. Ludvigsen, který mj. projektoval rovněž hlavní budovu známého skansenu (Frilandsmuseet) v Královském Lyngby (Kongens Lyngby) nedaleko Kodaně. Rodina původního majitele prodala objekt v roce 1956 a Česká republika jej zakoupila pro svoje velvyslanectví.

Celý reprezentační prostor residence je členěn do několika místností vyzdobených kromě původních štuků, nástěnných maleb a vitráží rovněž několika díly předních českých výtvarných umělců, mj. je zde Špálova Kytice tulipánů z roku 1939, Rabasovo Pohorské zrání z roku 1949 nebo Wiesnerova a Benešova zátiší.

(převzato ze stránek velvyslanectví ČR v Dánsku)

Velvyslancem České republiky v Dánsku je od srpna 2017 PhDr. Radek Pech. Začátkem roku 2023 nám všem poslal tento pozdrav:

Vážený pane doktore,
děkuji Vám za Váš dopis, který dorazil na naše velvyslanectví bohužel teprve 9. 1. 2023. To je také důvod, proč jsem nemohl včas reagovat na Vaši poznámku vztahující se k zahrnutí naší mise do Vašich modliteb.

Velmi oceňuji Vaši zajímavou iniciativu i zevrubný způsob, jímž jste do ní včlenil Dánsko a naše velvyslanectví. Jsem si dokonce téměř jist, že takto veřejně jsem ještě nikdy nebyl zmíněn. Ještě jednou za to i jménem svých kolegů z velvyslanectví děkuji.

Vzhledem k tomu, že jsme stále ještě na začátku nového roku, přijměte prosím ode mne přání všeho nejlepšího do roku 2023 pro Vaši farnost i pro Vás osobně.

Srdečně zdravím,

Radek Pech, Kodaň

Co může udělat pro mír ve světě obyčejný člověk? Nic? Jen čekat, co udělají vlády světa a jak budou reagovat jednotlivé národy na různé národnostní nebo náboženské konflikty? Něco přece jen udělat můžeme. V několikaletém projektu Modlitba za svět putujeme doslova po celém světě: každé první pondělí v měsíci v 17:30 je u Sv. Gotharda sloužena mše za určitou zemi, po níž následuje přednáška, ukončená představením státní hymny. Celý měsíc se pak společně i osobně modlíme na úmysly, týkající se této země. Chceme prosit Boha za bezpečný svět, aby byl místem života nejen pro nás, ale i pro ty, kteří se teprve narodí.

Dominika

6. února 2023 – 6. března 2023

Když jsem při loučení minulý měsíc řekl, že se v únoru budeme modlit za Dominiku, někdo mě opravil, že se jedná o Dominikánskou republiku. Není tomu tak – jde o dva zcela odlišné a samostatné státy, i když oba ležící v Karibiku. Nebýt Modlitby za svět, nejspíše bych se ale ani já o existenci tohoto ostrovního státu nedozvěděl.

Rozlohou 750 km² patří k nejmenším státům světa a stejné zařazení má i co do počtu obyvatelstva – žije v něm pouhých 72 tisíc obyvatel, a to převážně na pobřeží, protože ve vnitrozemí převládají tropické deštné pralesy. Navíc jde o velmi chudou zemi, často postiženou hurikány. Když se v roce 2017 v oblasti prohnal hurikán Maria, jeho epicentrum plně pokrylo nejen celý ostrov, ale i okolní moře, takže kromě trháni střeš na domech je vzápětí přikryly a zaplavily obří vlny.

Možná i proto Dominika nečelí žádným návalům turistů, ale ti, kteří ostrov navštíví, jej nazývají perlou Karibiku. Nejen kvůli čisté vodě a absenci průmyslu, jemuž by musela ustupovat příroda, ale i kvůli přetrvávajícím domorodým tradicím, které udržují místní kmeny, žijící sice modernějším způsobem života než jejich dávní předci, přesto však uchováající pokladnici různých rodinných a společenských tradic, které dodržují bez ohledu na to, zda si je fotí návštěvníci. A to jich na ostrově žijí necelá 2 %, zbytek obyvatel jsou většinou lidé tmavé pleti, potomkové bývalých afrických otroků, přivezených nejdříve francouzskými a později britskými kolonisty. Právě mezi Francií a Británií se téměř dvě století odehrávaly boje o toto území, než se po vzoru Británie vytvořilo Dominické společenství (Commonwealth), které dosáhlo autonomie v roce 1967 a plně nezávislosti o 12 let později.

Dnes už těžko říct, zda bylo, či nebylo rozumné osamostatnění se, zejména když globální obchodní trh ukazuje, že přírodní krásy pro zvýšení životní úrovně místních nestačí. A že je

na Dominice co obdivovat. Na tak malém území, které se do dnešní podoby dotvářelo sopečnou aktivitou, se rozléhají nejen tři národní parky, z nichž Trois Pitons se dokonce dostal na Seznam přírodních bohatství UNESCO, ale i termální vody a jezera, třeba Boiling Lake. A i kdybychom nikdy o existenci Dominiky jako státu neslyšeli, to samé nelze říct o názvu řeky Indian River, i když asi většina si už nevpomene, v jakých souvislostech se nám dostala do povědomí. Ale ano, právě na této řece se točily úchvatné scény v druhém pokračování Pirátů z Karibiku: Truhla mrtvého muže.

Hlavním městem Dominiky je Roseau u ústí stejnojmenné řeky do moře, s necelými 20 tisíci obyvateli. Právě zde sídlí jediná římskokatolická katedrála v zemi – Notre-Dame Fair Heaven. Francouzsko-anglický název symbolicky naznačuje, jakými řečmi se na ostrově dá domluvit: byli to právě francouzští misionáři, kteří přinesli na ostrov křesťanství a postavili zde první kostel z rákosí. Současná kamenná katedrála však již byla postavena v letech 1855–1916, kdy Dominika patřila Britům. A jedno z vitrážových oken v kostele zobrazuje Kryštofa Kolumba, španělského mořeplavce, jenž pro Evropany ostrov objevil 3. listopadu 1493, aniž by věděl, že se ocitl na doposud neznámém ostrově.

Věřím, že měsíc, kdy se budeme modlit za Dominiku, i my objevíme nejen nové informace o tomto ostrově, ale i skutečnosti, které Boží pomoc a řešení opravdu potřebují: aby místní, zejména mladí obyvatelé zvládali permanentní ohrožení hurikány, ale i to, aby bylo kým obsadit uvolněný biskupský stolec ve zmíněné diecézi, již aktuálně chybí dostatek kněžských povolání. Přitom katolici tvoří téměř 80 % všech Dominičanů.

Večer věnovaný Dominice – 6. února 2023:

17:30 mše svatá s úmyslem za Dominiku; 18:15 prezentace základních informací (*Michal Dratva*), historických a náboženských souvislostí (*P. Miloš Szabo*) a monitoring současného dění v zemi (*Jiří Václavek*)

Daniela STOLAŘOVÁ, vedoucí katechetka náboženství, skupina C: žáci 10–14 let

Když jsem byl v úzkých, vždy byla ochotna pomoci. Nehledě na téměř jakékoli potíže, které s touto službou a pomocí musela sama podstupovat. Ač sama evangelička, obětavě pomáhala vytvářet katolickou komunitu dospívajících, probírat s nimi biblické příběhy a hrát každé úterý podvečer nejen náboženské hry, ale i ty obyčejné kamarádké, kvůli nimž ji měly a mají děti rády. A když byla doba covidu, hledala řešení, jak dodržet všechna potřebná pravidla a zároveň nenechat děti bez party. Letos v Bubenči končí. Daniela STOLAŘOVÁ.

Už několik let se scházíme s nejstarší skupinkou dětí z farnosti každé úterý v podvečer. Covidový čas nám to hodně ztížil, ale i přes ten jsme vydrželi a scházeli se venku, v rouškách nebo aspoň online. Vydrželi jsme. Věřím, že nás k tomu motivovala nejen chuť slyšet a znát biblické příběhy, které si vyprávíme, ale hlavně chuť být spolu, povídat si, hrát si...

V letošním roce už je scházení o dost jednodušší a příjemnější, a jelikož některé děti chodí už tak dlouho, že znají starozákonní příběhy skoro z paměti, začali

jsme v letošním roce probírat evangelia, velice stručným a strohým Markem začínaje. Proč probírat evangelia postupně a nevzít celý příběh o Ježíšově působení dohromady? Protože stejně jako si každý z nás pamatuje různé situace z různých úhlů pohledu, zaznamenávají evangelisti Ježíšův příběh s různými důrazy a pro jiné posluchačstvo. A jelikož mám ve skupince hromadu velmi chytrých, zvědavých a vnímavých dětí, jednoduché příběhy už jim nestačí, a máme tak možnost zamyslet se mnohem víc do hloubky, co komu který evangelista o Ježíši říká a která zvěst se jednoho každého z nás nejvíce dotýká.

A i když člověk dělá něco ze srdce rád, je nutná občas změna a odpočinek, a proto asi po čtyřech nebo pěti letech předávám vyučovací žezlo dál. Věřím tomu, že kromě hromady legrace a přátelství, které jsme tam za ty roky spolu prožili, zůstalo v dětech i poznání, že četba Bible, scházení se kolem ní a povídání si o svých životech pod zorným úhlem těch, kteří nás na cestě víry a důvěry v Boha předešli, je věc, kterou člověk ve svém životě chce zachovat už napořád.

Od úterka 14. února 2023 náboženství pokračuje – pomyslnou štafetu přebírá další mladá a sympatická dáma, Ilona WURMOVÁ. Mírně se posouvá pouze hodina začátku: zahajuje se už v 17 hodin!

Milí čtenáři,
opět vám přinášíme zprávy z charitní činnosti farnosti.

Co se odehrálo?

V prosinci se uskutečnila akce Strom splněných přání, dárky od vás tentokrát směřovaly ke konkrétním dobrovolníkům Iniciativy Hlavák. Předání proběhlo v jedné z letenských kaváren, kde se stalo součástí programu vánočního večírku Iniciativy. Obdarovaní ocenili nejen pečlivě připravené a užitečné dary, ale také dokonale připravené cukroví, které jim připravily teenagerky z farnosti. Všem moc děkujeme a přinášíme fotoreport.

Začátkem ledna se opět uskutečnila Tříkrálová sbírka. Půvabným koledníkům děkujeme!

Co nás čeká?

V únoru proběhne materiální sbírka. Stejně jako loni bychom spolu s Vámi rádi pomohli činnosti sester Vincentek ve Staré Boleslavi. Ty se starají jednak o rodiny ve špatné socioekonomické situaci, jednak o muže, kteří by bez sester skončili na ulici. Místo toho obývají stavební buňky, které si sami zařídili, a starají se o stádo ovcí. Konkrétní materiál pro sbírku byl přímo se sestrami konzultován, jde o tyto věci: Dětské pleny velikosti 3 a 4, Sunar 2 a 3, vlhčené ubrousky a další dětská kosmetika, dětské oblečení, pánské oblečení (na běžné nošení, nikoliv slavnostní, zejména prosí o čepice, rukavice, teplé ponožky). O termínu sbírky budete včas informováni při ohláškách.

A nyní ještě jedna nová akce: Přibývá dětí a teenagerů, u kterých se projevují psychické potíže. Dostat se k psychologovi je tak pro děti nebo jejich rodiče čím dál těžší, o finanční (ne)dostupnosti nemluvě. Na faře bude proto zdarma k dispozici každý

měsíc psycholog z křesťanské pedagogicko-psychologické poradny. Jeho návštěva je zatím zařazena na první polovinu tohoto roku, půjde vždy o první čtvrtek v měsíci od 15 do 18 hodin. Aby nedocházelo k nediskrétní kumulaci klientů, bude na farním webu zřízen anonymní rezervační formulář. Více informací přineseme při ohláškách.

Přejeme Vám krásný únor,

Anežka a František

1. února 2023

164. DODATEK K LEVITICUS*Leviticus, kap. 27*

Třetí Mojžíšova kniha zvaná Leviticus končí. Poslední kapitolu tvoří dodatek, upravující některé finanční záležitosti spojené s chrámovým kultem. Vychází z ekonomiky, v níž už jsou běžně používány peníze, ať už vážené, anebo ražené ve formě mincí. Stejně tak tady nalezneme zvláštní část, upravující sliby: Ten, kdo se k něčemu zavazuje, má složit určitý poplatek, jenž vyjadřuje závazek, že slib skutečně dodrží a v případě podrazu nejen už přišel o část svého majetku, ale také před Bohem dává všanc veškeré své jmění, že o něj může přijít. Na druhou stranu zveřejněním přesných vah a výše různých poplatků se má předejít jejich zneužívání, aby jak dárce, tak i ten, který tyto dary přijímal, věděl, v jaké výši mají být poskytovány. Úplný závěr kapitoly, a tím i celé knihy, je věnován desátkům. Překvapením bude nejen fakt, že desátek nemusí být vždy nejlepší a nejkvalitnější, ale i trest za to, když dojde k záměrné záměně toho, co má být desátkem: v takovém případě je desátkem jak to, co jím mělo být, tak i to, čím se zaměnilo.

15. února 2023

SDÍLENÍ*Třetí kniha Mojžíšova, Leviticus*

Poslední biblická hodina v únoru (o týden později je v liturgickém kalendáři Popeleční středa) bude věnována zpětnému pohledu na celou knihu. Každý, kdo se kdy pouštěl do čtení či studia Bible, se obvykle zasekne právě u Třetí knihy Mojžíšovy, která je po pravěčských příbězích první z mnoha, kde se najednou nejen ztrácí děj, ale nejednou se při čtení různých předpisů a norem čtenář ztrácí i v nich samotných. Vzájemné sdílení může napomoci komunitnímu prožívání Bible jako Božího Slova, které má formovat každého jednotlivce vyvoleného národa, a to tak, aby tato formace byla formováním nového lidu, odlišného od ostatních národů, které se řídí svými vlastními předpisy, i když je připisují nějakému smyšlenému božstvu. Izraelský lid se během celé knihy Leviticus zastavil: je pod horou Sinaj, reprezentující jasně ohraničený Boží prostor: toto je zóna, kterou nikdo z nich nesmí překročit, jinak je za to stanoven trest smrti. Obdobná paralela jako na úplném počátku lidských dějin: člověk dostává pokyny, že nesmí sáhnout po ovoci, které mu je zapovězeno. Porušení tohoto principu s sebou nese vyhnání z ráje a ztrátu štěstí. Stojíme spolu s Izraely na důležité křižovatce: buď přijmeme jeho cestu a budeme žít, anebo si budeme nadále vybírat tu svou, a o věčný život přijdeme.

Řada předpisů, které obsahují pokyny ke sloužení mše svaté, má ryze praktický význam. Proto jsou závazné pouze natolik, nakolik je zachován a dodržen jejich obsah. Bez něho se totiž stávají prázdnymi větami v misálu a prázdnymi úkony v kostele nebo jiném prostoru, kde se mše svatá koná.

Krásně se to může vysvětlit právě na normách, které určují, co má kněz udělat se zbytky proměněných hostií a proměněného vína, které zbudou po skončení obřadu svatého přijímání. Ježíš vstupuje do chleba a vína, aby se stal duchovním pokrmem těch a pro ty, kteří nejen věří v Jeho přítomnost v Eucharistii (tedy nejen chtějí chodit k přijímání a mají rádi Pána Boha), ale zároveň uznávají svou konkrétní hříšnost, do níž toto přijímání vkládají – Ježíš jim má totiž pomáhat překonávat lenost, lakotu, závist, hněv, chtíč či jakoukoli jinou oblast pokušení, v níž selhávají. Jako první vždy přijímá ten, který při mši bere na sebe roli Ježíše Krista, tedy kněz. On je zároveň tím posledním, který má zajistit, aby po skončení přijímání nezůstalo nic proměněného na oltáři, na látkách, položených na oltáři, na paténě, tedy na onom kovovém předmětu, jež ministrant obvykle drží při rozdávání proměněných hostií, anebo v samotném kalichu.

Pokud nic někde nezůstalo (třeba na zmíněné paténě), pak není potřeba ji čistit jenom proto, že to „do mše patří“. A naopak, pokud toho zbylo více, než je schopen kněz zkonzumovat, a není-li vhodné, aby se proměněné věci odložily do svatostánku, pak se nemusí za každou cenu přemáhat a vše sníst či vypít sám, ale v pořadí služby u oltáře (ostatní kněží, jáhen, akolyta, ministranti, přítomní) může k tomu přizvat i jiné věřící. Nejde o dvojí svaté přijímání, ale o dokončení toho jediného, protože to se ukončí až modlitbou a závěrečným požehnáním.

Modlitba je koncipována jako závěrečná a má přijít na řadu teprve po skončení přijímání. Proto je opět z logiky samotného mešního obřadu nepřípustné, aby se někde na bočním stolku anebo na bočním oltáři ještě dokončovalo svaté přijímání čištěním kalichu či uklizením na oltáři, a u židli už kněz do toho svolává „Modleme se“. Z principu nesmí být modlitba ukvapeným úkonem, bez ztišení, zamyšlení a bez obsahu.

Zkusme proto jak samotné svaté přijímání, tak i závěr mše prožít živě, procítěně a zároveň s patřičnou úctou i zbožností.

Pokračování Všeobecných pokynů k římskému misálu:

Závěrečné obřady

166. Po modlitbě po přijímání se mohou lidé, pokud je třeba, sdělit stručná oznámení.

167. Potom kněz s rozpjatýma rukama zdraví lid slovy: *Pán s vámi*, a lid mu odpovídá: *I s tebou*. Kněz znovu spiná ruce a hned pokládá levou ruku na prsa, pozdvihuje pravou a říká: *Požehnej vás všemohoucí Bůh, dělá nad lidem znamení kříže a přitom říká: Otec i Syn i Duch Svatý. Všichni odpovídají: Amen.*

V některých dnech a při některých příležitostech je podle rubrik toto požehnání rozšířené a vyjádřené modlitbou nad lidem nebo jinou slavnostnější formulí.

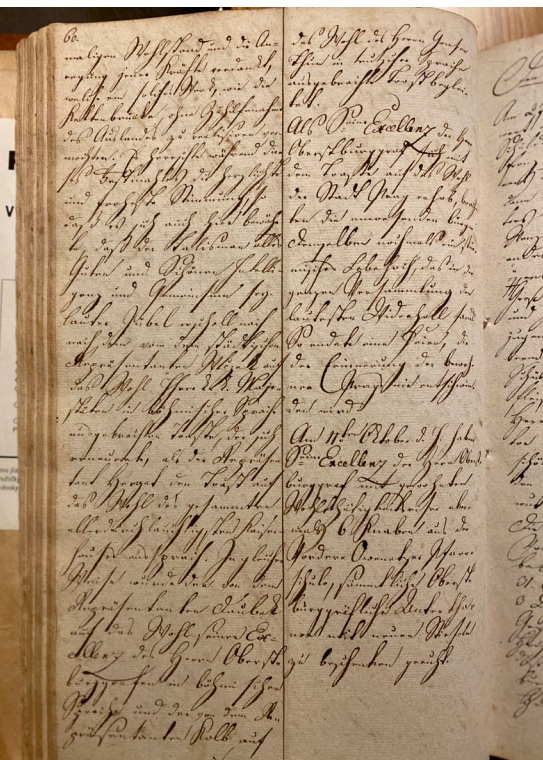
Biskup žehná příslušnou formulí a znamení kříže přitom nad lidem dělá třikrát.

168. Hned po požehnání kněz se sepjatýma rukama dodá: *Jděte ve jménu Páně*; a všichni odpovědí: *Bohu díky*.

169. Potom kněz uctí oltář obvykle políbením, s přísluhujícími laiky se oltáři hluboce ukloní a spolu s nimi odchází.

170. Jestliže po mši následuje nějaký liturgický úkon, vynechávají se závěrečné obřady, tj. pozdrav, požehnání a propuštění.

Otevření nového Řetězového mostu přes Vltavu

3.-4. listopadu 1841

(dokončení slavnostního projevu Nejvyššího purkrabí hraběte Karla Chotka a popis následujících ceremonií)

str. 59 – slp. 2

Na 2. hodinu odpoledne nařídili zastupitelé města jménem všech jeho občanů pozvat na Žofin ostrov (= Žofín) 200 vybraných hostů k velkolepé hostině, již se zúčastnili Jeho Excelence pan Nejvyšší purkrabí, Jeho Jasnost velící generál kníže Windischgrätz, Jeho Excelence předseda apelačního soudu svobodný pán von Hess, Jeho Excelence pan předseda zemského soudu hrabě Mitrovský, hrabě Thun a všechna honorace občanského i vojenského stavu, jakož i zástupci všech měštanských korporací.

Sál byl za tímto účelem přeměněn ve velkolepou květinovou síň, duchaplná a dobře při-

měřená byla i idea dekorovat horní část sálu portréty Jeho bývalého Veličenstva císaře Františka I. a Jeho Veličenstva, našeho nejmilostivějšího císaře Ferdinanda I., neboť Čechie je vděčná tomuto otcovsky starostlivému vladaři a mírumilovné vládě

str. 60 – slp. 1

jeho žezla za nynější blahobyt a povzbuzení oněch sil, které umožnily uskutečnit stavbu Řetězového mostu bez jakékoliv pomoci ze zahraničí.

Během hostiny panovala velmi srdečná a radostná nálada, která tak znovu připomněla, že vše dobré a krásné spočívá v moudrosti a smyslu pro společný prospěch. Sál se pak rozezněl hlasitým jásosem poté, co městský zastupitel Vlček pronesl přípitek na zdraví Jeho královského Veličenstva v českém jazyce, a pak znovu po pronesení přípitku zastupitele Hergeta na zdraví a blaho celého Nejjasnějšího císařského domu. Podobným způsobem byl doprovázen i přípitek zastupitele Doubka na zdraví Jeho Excelence pana Nejvyššího purkrabí v české

str. 60 – slp. 2

řeči, jakož i přípitek zastupitele Kolba, pronesený v jazyce německém.

Když pak Jeho Excelence pan Nejvyšší purkrabí pozvedl číši na blaho a prospěch města Prahy, odměnili se mu přítomní měšťané bouřlivým Vivat, kterému se v celém shromáždění dostalo co nejhlasitější odezvy. Tím byla zakončena slavnost, která nikdy nevymizí z paměti pražských obyvatel.

foto: Mgr. Štěpán Duhán
transliterace, transkripce a překlad: PhDr. Miroslav Kunštát, Ph.D.

Žehnání svíce / 2. 2. 2023

Svíčky, resp. jejich plamen, hrály v různých náboženstvích vždy velký význam. Světlo kromě toho, že ukazovalo cestu a zahánělo tmu, rovněž vyzařovalo teplo a pomáhalo s úpravou pokrmů. Náboženství jako proces člověka k bohům, božstvům či jedinému skutečnému Bohu vidí právě v cíli tohoto procesu ono Světlo, které ozařuje, hřeje, udává směr a pomáhá s přežitím. Proto ve svatyních hořely olejové lampy a před nimi nejdou zapálené hranice. Svíce i dnes představuje v příbytcích nejen dekoraci, ale často i psychologickou pomůcku: pomáhá ke ztišení, zklidnění, meditaci. Vytváří důvěrnou atmosféru a sblížuje. Tradičně se na Hromnice, tedy o svátku Uvedení Pána Ježíše do chrámu, v kostelích žehnají právě svíčky. Staříčkový Simeon o tom dítěti jménem Ježíš předpovídal, že bude Světlem, které osvítí všechny národy. Proto si můžeme toto čtvrtéční ráno přinést do kostela svíčky, aby byly požehnané společnou modlitbou a knězem, jenž každému, kdo si je bude doma či na pracovišti zapalovat, vyprosí Ježíšovu pomoc a směr, který potřebujeme nejdou ukázat možná právě tehdy, když se ocitáme v životních tmách.

Svatoblažské požehnání / 3. 2. 2023

Mučedník Blažej měl podle starobylé tradice, kterou dál o něm šířili věřící křesťané, pomáhat druhým ještě i cestou na smrt. Měl už sice svázané ruce a nemohl se volně pohybovat, ale když viděl, jak se u cesty, kterou ho protivníci vedli, dusí jakési dítě, jako lékař věděl, že mu je potřeba ihned pomoci. Byl však příliš daleko, aby se ho mohl dotknout. Neměl možnost ho ani vyšetřit, ani rukama sáhnout tam, kde bylo zapotřebí, aby se mu ulevilo. Měl však ještě jednu silnou medicínu: víru v Boha. Ani na chvíli nezaváhal a modlitbou požádal Boha, aby On učinil to, co by jinak udělal Blažej. Bůh se v tu chvíli nezachoval jako kouzelník, pouze nahradil Blažeje, jenž i tak měl vůli ten dobrý skutek udělat. A dítě bylo zachráněné. Právě tato tradice vedla už v prvních stoletích křesťany k tomu, že se na jeho svátek shromažďovali, předkládali kněžím své problémy a oni jim žehnali. S modlitbou, aby je Bůh v nemocích hrdla a jiných neštěstích ochraňoval, zejména tehdy, když uznávali, že tato neštěstí nejen nechťejí, ale aktivně s nimi chtějí zápasit. A svatoblažské požehnání jako jedna z nejstarších dochovaných svátostí se uděluje dodnes. Individuálně a trpělivě. Po večerní mši u Sv. Gotharda.

Příprava k biřmování / 12. 2. 2023

Už je jisté, že se v roce 2023 tato příprava konat bude. V lednu se na prvním nedělním setkání sešli čtyři lidé, aby společně naslouchali, proč právě jim a proč právě biřmování může být pro ně pomocí na životní cestě. Každý z nich má zatím za sebou jinou cestu, tou společnou je však pro

ně něco se dozvědět, o něčem uvažovat a posílnit v sobě ducha, jenž v nich může způsobit i schopnost rozhodovat se takovým směrem, o jakém ani neměli ponětí anebo k němuž nikdy nenašli odvahu. V únoru je poslední možnost se k této skupince přidat. Pak už bude následovat osm dalších přednášek, modliteb i vzájemných rozhovorů, z nichž pak následně vzejde osobní rozhodnutí, zda v listopadu letošního roku svátost biřmování přijmou. Tato slavnost je pak slavností nás všech, nejen jejich a jejich nejbližších příbuzných a přátel.

Sbírka Halěř sv. Petra / 19. 2. 2023

Tato nejstarší finanční sbírka, která vyjadřuje solidaritu křesťanů celého světa, sahá k 8. století do Anglie. V té době byla tato ostrovní země teprve christianizovaná a učení Ježíše Krista bylo předkládáno především jako životní styl, v němž nesmí nikdo myslet pouze na sebe, ale vlastním přičiněním má usilovat o zlepšení životních podmínek ostatních lidí. Na rozdíl od kontinentální Evropy, kde se křesťanství šířilo spíše institucionálním způsobem a obyvatelstvo jednotlivých národů přijímalo obvykle víru v Ježíše hromadně poté, co se nechali pokřtít jejich králové či knížata, v Anglii a Irsku se nová víra projevovala spíše spirituálním prohlubováním životů jednotlivců i osad, které pak pochopitelně proniklo i do smýšlení a skutků. Křesťané začali posílat příspěvky římskému biskupovi jako hlavě všech katolíků, aby je přerozdělil tam, kde to ve světě bude nejvíce zapotřebí. A tento zvyk trvá dodnes, nejen v Anglii.

Popeleční středa / 22. 2. 2023

Postní doba je ohraničená Popeleční středou na jejím začátku a Velkým pátkem na jejím konci. Zatímco dlouhá staletí se věřící sedm týdnů měli přísně postit nejen od masa a jiných potravin, ale i od veškeré hudby a zábavy, poslední půlstoletí církev zmírnila tato odříkání a žádá nás všechny, abychom lásku a vděčnost Bohu za to, že jsme vykoupeni od věčného zatracení a že toto vykoupení stálo Božího Syna nesměrné utrpení a celý fyzický život, projevili přísny pústem aspoň tyto dva krajní dny a vlastním dobrovolným pústem během ostatních čtyřiceti. Popeleční středa správným prožíváním tedy svým způsobem bolí – hlad a odříkání má připomenout mnohem větší bolest a strádání Ježíše Krista. Odříkání od masa má být úplnou samozřejmostí, kromě toho však každý, kdo může (tedy i seniory a děti), lidé v rozmezí 18–60 let však bezpodmínečně, tento den nejen nejedí maso, ale omezí jídlo na možné minimum. Což v praxi znamená, že se nejí víc než jednou denně. Odhodlání pracovat na sobě a svých poznáních slabinách pak dáváme nejvíc rovněž přijetím popela na svá čela během společné bohoslužby.

MŠE SVATÉ V KOSTELE SV. GOTHARDA

úterý	17:30
středa	17:30
čtvrtek	6:30
pátek	17:30
neděle	9:00
	10:30

ÚŘEDNÍ HODINY V KANCELÁŘI

středa 14:30–16:45

OTEVŘENÝ KOSTEL

pátek 15:00–17:00

ZPOVÍDÁNÍ

30 minut před každou mší kromě prvního pátku a neděle

PRAVIDELNÉ AKTIVITY

zkouška sboru	pondělí 18:30
modlitba růžence	úterý 17:00
biblický večer	středa 18:30
modlitba nešpor	pátek 17:00
náboženství dětí	skupina A: úterý 15:00
	skupina B: úterý 16:00
	skupina C: úterý 17:00

AKCE MĚSÍCE

2. 2. 2023	svátek Uvedení Páně do chrámu (6:30)
3. 2. 2023	výstav Eucharistie (17:00)
3. 2. 2023	svatoblažeské požehnání (17:30)
4. 2. 2023	úklid kostela (8:00)
6. 2. 2023	Modlitba za Dominiku (18:15)
12. 2. 2023	příprava k bířmování 2 (15:00)
19. 2. 2023	sbírka Halěr sv. Petra (9:00; 10:30)
21. 2. 2023	příprava k manželství II. (18:30)
22. 2. 2023	Popeleční středa (17:30)
24. 2. 2023	křížová cesta (17:00)

EKONOMICKÉ OKÉNKO

Na provoz farnosti a její opravy lze přispět pravidelnou kostelní sbírkou, ale i elektronickou platbou prostřednictvím QR kódu, jenž se nachází na zdi u vchodu do kostela, na webu farnosti v sekci Kontakty anebo i zde na této stránce: stačí ho načíst v aplikaci mobilního bankovníctví: přednastavená částka, kterou každý může upravit dle svých možností, je 100.- Kč.

Můžete-li přispět na chod farnosti anebo na některou oblast jejich aktivit finančním darem, můžete tak učinit anonymně do některé kasičky kostela ve zdi anebo jednorázovým převodem či trvalým příkazem na číslo účtu farnosti 201333389/0800, vedeného v České spořitelně. Účel tohoto příspěvku vyjadřuje zvolený variační symbol (VS):

- a) oprava elektřiny, topení, nutná údržba: VS 5052018
- b) běžný provoz kostela a aktivity farnosti: VS 3032019
- c) charitativní a humanitární projekty: VS 1012020

běžný provoz kostela
a aktivity farnosti

oprava elektřiny, topení
a úprava sakristie

†ubeneč

Farnost sv. Gotharda Praha – Bubeneč
Krupkovo nám. 32/6, 160 00 Praha 6
e-mail: farnost.bubeneč@gmail.com
IČ: 61380288, č. účtu: ČS 201333389/0800
farář P. Miloš Szabo, mobil: 731 625 968
www.farnostbubeneč.cz FB: Farnost Bubeneč